

BARTHA GUSZTÁV

CSODA 2.

– Sicc te, kácc te! – visszhangzott Piri hangjától a betonozott udvar. Pedig dönggették istenesen a vaskerítést, egymás hegyin-hátán marta a levegőt a szomszédban csaholó kutyafalka. Mit neki az ugatás! Attól még édesden homorít a reggelente felsepert udvaron a nagy bűdös veres kandúr. S csak úgy dülld a szeme.

– Sicc, kácc!

A nyári konyhában terjengő fokhagymaillat az utcára érzett. Az udvarra javakorabeli asszony rohant ki, befáslizott lábát korát meghazudtoló svunggal tolta maga előtt. Merre, hová tette a seprűt?! Sebtében a házfalnak támasztott hosszúnyelű lapátot markolta két kézre. Otthonkája leszakadt gombja közben felpattant a betonon, és pitt-patt-pitt, elgurult.

– Sicc, sicc te...! Hogy a gazdád húzzon... hurkot a nyakadra!

Piri a kapukisajtóig hadonászott, lapátolta dühét. Ott sarkon fordult. Vagy a macska bújt el megint valahová, vagy Mihálynak van igaza: a kutyák a bolondját járatják velünk.

Mihály, szál ingben, négyszer rohant potyára, s ha Piri megölné, akkor se tudná megmondani, hogy hová nászította el a seprűt. Talán a kiskertbe, vagy a... Francba ezzel a fejjel! Maholnap elfelejti, hogy hívják. Mihály felvette az asztalról a tálat, és a már meghámozott krumplira vizet engedett a csapból.

Az újságosbódé most a bejárattól jobbra állt, vagy balra?

Nem elég, hogy járom a piacot, megyek a boltba, idehaza is nekem kell futkosni, kitalálni, hol állt az a nyavalyás bódé! Az asszony kerekded árnyékán meg-meglibbentette a szél az otthonkát. Nem igazgatta, nyúlt a rózsamintás ruhadarab szára után. Helyette odakoccantotta kétszer-háromszor a lapátot a betonhoz, majd a nyelére támaszkodott. Vagyis pihentette fájó visszeres lábát. Az orvos lelkére kötötte, hogy napjában többször stószolja fel. De ahhoz előbb le kellene feküdni. Ha az orvos tudná, hogy egy ilyen kacifántos vénember mellett a... vécébe is szökni kell. Megállás nélkül járatja száját, mint a perces, és perc nyugtot nem hagy: fogd meg, tedd le; ide gyere, menj oda. Mára meg aztán duplán dől belőle a marhaság: április-virág, június-virág...

Szál ingben Mihály a kapu elé is kilépett, szaporán végigfuttatta szemét a járdaszéli akácfákon. Sehol semmi mozgás. Nem számolva a gidres-gödrös

kövesúton portölcsér-pörgettyűket ostorozó őszi széllal: egy atomtámadás után sem lenne kihaltabb a környék. Ezért kell eszeveszetten pörögni?! Hazudni, lopni, gyilkolni, ezért? Na de a múltkor, kupec Balog újfent bemutatkozott. A sarkon befordulva, hohó, megállj-t parancsolt az árnyékának, vigyázzállásban dülöngélt. De aztán úgy nekilódult, addig-addig csetlett-botlott, kerülgette nagyívben az úttesten a fedél nélkül tátongó aknanyílásokat, míg egy akácfa homlokán nem puszilta. Bumm! És nem akar tanulni! Pedig ha így folytatja, a sors előbb-utóbb úgy falhoz csapja, hogy ott marad...

Piri félve sandított oldalra. Bár eleddig az ura nemigen törődött vele, ma mégis észrevette, hogy a nagyház árnyékolta kiskertet felverte a gaz. Szállt a sóhaj. Mert ültethetett bármilyen virágot, a koratavasszal nyitó gyöngyvirág és ibolyakék nőszírom, na meg a fehérorgona kivételével nem vertek mély gyökeret. Az asszony aprókat lépett, szabad kezével megigazgatta rövid, szél zilálta őszülő haját. Lapsinkát süssek? Mossak, mosogassak? Szaladjak gyomlálni? Csak a drágálatost ne hallanám! Ócsárolja a szomszédokat, kívánja pokolba a városházát polgármesterestől, hozzászoktam. Még hogy hangyaboly, vakondtúrás meg darázs-fészek, ki és ki akar hozni a sodromból...

Portölcsér-pörgettyűket ostorozott az őszi szél. A magasba röppent lebegő-lobogó papírdarabok, nejlonzacskók látványa az üres utcán eseményszámba ment. S Mihály nézte, nézte... Gyerekkorában, ha jó szél fúj, cimboráival éles hangon sípoló léggömböket eregettek. Darabját tíz kopekért lehet kapni, a Köz-kert bejáratánál lévő újságosbódében. Vagy tizenöt évre rá tűnt el a bódé, kezdett elvadulni a park. S Mihály hallani vélte, ahogy a zúzott mészkővel felszórt járót meg-megcsikordul talpa alatt. A hegyes orrú, fekete lakkcipőjének talpa alatt. Az utacska híven követte a fajtagazdag növényi térfal szeszélyes kanyarulatait. Hirtelen-hurkot rajzolt a fák között megbúvó, lócsakat rejtő félkörívű öblöcskében, s szinte súrolta a díszcserjékből képzett kiszögeléseket. Hogy végül ne vezessen sehová. Tessék megpihenni, gyönyörködni a méhzsongító színekben és virágformákban! Az április-virágban, a májusvégi-virágban, a június-virágban... Júliusban kérte meg Piroska kezét, az egyik félkörívű öblöcske fapadján. Kéz a kézben, egy ideig még kijártak a parkba, s elérékenyülve olvasgatták padba vésett keresztnévüket. Aztán azóta se... tudják, hogyan nevezik valójában a körülöttük illatozott virágokat, bokrokat.

A szerelem-virág azért szép költemény.

Piri elfelejtette bezárni maga mögött az ajtót, majd kicsin múlt, hogy nem a hokedli mellé csücsült.

– Mennyi, de mennyiféle zöld van: sötétzöld, mohazöld, tengerzöld, fényzöld, világoszöld... – Mihály, feltűrt ingujjal, kötővel a mellén, asztal mellett állt, és... és krumplit reszelt. – Feküdj le a kiságyra, pihentesd a lábad!

Piri nem mozdult.

– Fűszerezni, bekavarni te fogod, annyira azért nem értek a lapcsinka sütéshez. Nem furcsa, csípjük, marjuk egymást nap nap után, és végeredményben, fogalmunk sincs, hogy miért. Megszokásból? Unalomból? Lenne mit tanulni a hangyáktól! Reszeljem közé a fokhagymát?

– Persze, persze – bólintott az asszony, orrához emelt zsebkendővel leplezve zavarát. Csak sajnos ilyenkor mindent kétszer mondott, kétszer mondott.

– Legénykoromban sütöttem lapcsinkát, és még te izgulsz!

Piri felállt és lassan becsúszta a hokedlit a konyhaasztal alá. Aztán állt és várt. Parancsra, rossz szóra?

– Nincs a seprű – hagyta el száját kurtán-durván a váratlan kijelentés. A hír hallatán az ősz halántékú, bajszú, görnyedt vállú férfi, ahelyett, hogy lecsapta volna a reszelőt az asztallapra, felnevetett.

– Piroskám, világgá nem ment – mondta, és tovább nevetett.

Piroskám közben állt egyik lábáról a másikra.

Piroskám tekintete a jókedvében vigyorgó férfiről, aki kétségtelenül az ő hites ura, a gombja vesztett otthonkára siklott.

Piroskám mellkasánál összemarkolta, görcsösen szorította rózsamintás ruháját.

– Bumm! Mindenkinek megvan a maga akácfája.

– Nem értem.

– Magam is csak kapisgálom – mondta Mihály, félbehagyva a krumpli reszelést. – Gyerekek, ház, kocsi, ah! Szerintem, kettecskén megöregedni a létező legnagyobb dolog! Válás, haláleset... Az utcában hányan kidobták már emlékeikkel együtt az életük javarészét! Hát nem szánni valók?

– Azok – helyeselt halkán az asszony.

– Tőlem szégyelled magad, vagy mi? – eresztette ki a hangját Mihály, s újra szaporán járt a keze. – Emlékszel a szerelem-virágra?

Piri szeme felcsillant, szájszögletében mosoly bujkált.

– Mire a neked?

Mihály felvonta a szemöldökét:

– Hogyhogy mire!? Hogy átnyújtsam, miután megkértem a kezed.

A lesz mennyasszony hosszasan, nevetve csóválta a fejét:

– Vén bolondja!

Nagybereg, 2013.